

[Ole Bjørn Kraft.]

paataget sig et særligt Ansvar, raser Krigen i Dag i Palæstina. Hvilken Stilling man end havde til F. N.s Delingsplan og den nedsatte Kommission, kan vi ikke andet end gribes af Jødefolkets tragiske Skæbne. Ordet Israel bevæger vore Hjerter. Hvor megen Uretfærdighed er der dog ikke igennem Tiderne blevet vist Jøderne. Med Kunst var skabt et Billede af dem, som 1948's Virkelighed blodigt dementerer ved den heroiske Kamp omkring Jerusalem og Tel Aviv. Her foreligger endda en Situation, hvor de to store Modspillere Rusland og Amerika er enige, og derfor spørger man: Vil F. N.s Magt ogsaa her være læmmet? Men med Hensyn til Konklusionen vedrørende F. N.s fredsbevarende Mulighed er der ikke nogen Tvivl længere. Paa den kan ingen Stat bygge sin Udenrigspolitik. Det maa være vort Udgangspunkt.

Staterne er paa ny henvist til sig selv. De maa søge deres Sikkerhed ad andre Veje end F. N.s. Det kan fastslås, at Danmarks Udenrigspolitik for saa vidt har erkendt denne Virkelighed. Vi erkender den, naar vi gaar i Gang med at opbygge vort Forsvar. Vi erkender den, naar vi nu indtrængende drøfter Mulighederne for et vesteuropæisk Samarbejde. Vi erkender den, naar vor Stats ansvarlige Ledere fører Samtaler om udvidet Samarbejde i Norden og herunder ogsaa medtager Forsvaret.

Tidens Krav er et samarbejdende Europa, der ser sine Problemer i et fælles Syn. Den enkelte Stat kan ikke længere isoleret løse sine Problemer, hverken de økonomiske og dermed de sociale eller de militære. Vort gamle Kontinent er i en Bølgedal. Det er hærgnet af Tidens Storme, men dets Fremtid er ikke haabløs, hvis de europæiske Folk vil forene deres Kræfter. Europas Muligheder er uendeligt store, men de kan let forspildes ved Sekularisme. Samarbejdet om Marshall-Planen er det første Skridt til Europas Genrejsning, men det maa føres videre ud. Vi vil ikke udslette de europæiske Nationer, og Vejen til det forenede Europa kan ikke tilbagelægges fra i Dag til i Morgen. Mange Hensyn maa tages til de særlige Vilkaar for hvert enkelt Folk, men vi maa nu træffe Beslutning om, at vi vil samarbejde efter en fælles Plan og med en fælles Ledelse paa vigtige Omraader.

Konferencen i Haag var et Vidnesbyrd om, at den europæiske Tanke i Dag ikke er Utopi, men Realitetspolitik. Vi savnede i Haag officiel Deltagelse fra Danmarks socialdemokratiske Parti. Europa kan ikke forenes paa en Partibasis. Vi maa kunne samles over vore indrepolitiske Modsætninger, og naar Danmark nu skal forberede sig til at blive Deltager i det fortsatte Arbejde paa Europas forenede Stater, haaber jeg — det er et Spørgsmaal til Socialdemokratiet —, at det danske Socialdemokrati vil gaa ind i dette Arbejde, ikke skilt fra os andre, men sammen med os, og at det vil virke til, at det samme kan blive Tilfældet i alle andre Lande, saaledes som det allerede er det i en Række Lande, Frankrig, Belgien og Holland.

Under den udenrigspolitiske Debat for ikke saa længe siden søgte jeg at give en Skildring af Farerne, der nu truer os. Jeg skal ikke gentage den her. Mit Standpunkt er ganske enkelt dette, at det frie, demokratiske Europa maa værge sin Arvelod i Fællesskab. Der staar i Dag i Europa en Kamp imellem to Livsformer, den kollektivistiske og den individualistiske, Diktaturet og Demokratiet. Hvis denne Kamp nu alene var af aandelig Art, behøvede vi ikke at frygte for Udfaldet, thi Frihedens Træ har dybe Rødder i Europas Jord, det kan kun rykkes op med Vold. Men det, der karakteriserer Situationen i Dag, er, at Kampen ogsaa føres med andre Vaaben. Kommunismen udbreder sin Tro med Sværdet, og den kommunistiske Politik er blevet paa det nøjeste forbundet med den russiske Stats Politik. Kan der være Tvivl om, at hvis Kommunismen sejrer i Europa, vil det være en russisk Sejr? Begivenhederne i Tjekkosllovakiet kaster et skarpt Lys over, hvad det er, der foregaar. Hvis nogen har været i Tvivl derom, maa det nu afholdte Valg have aabnet Øjnene. Vore hjemlige Kommunisters Holdning i denne Sag lader heller ingen Tvivl tilbage. De kæmper ikke for Friheden og Demokratiet, alle de ærede Medlemmers Taler til Trods, ogsaa til Trods for den sofistiske Tale, som det kommunistiske Partis Ordfører just holdt fra denne Talerstol. Det, der forbavser mig i den kommunistiske Holdning, er, at de ikke vil vedstaa deres Opfattelse, men søger at tilsløre, hvad der er deres egentlige Maal. De har Lov til at have